

[Peter Hansen-Nord]

midler permanent fra statskassen til under-skudsgivende virksomhed er udsigtsløse, men de kan selvfølgelig tjene et midlertidigt fornuf-tigt formål.

Jeg må tage afstand fra lovpakken i sin hel-hed, idet skævvridningerne, konkurrenceevne-forringelsen og principperne om statslig fore-tagsomhed på bekostning af erhvervslivet er for høj en pris at betale på et forkert tidspunkt for det danske samfund.

Riishøj (SF):

For SF er det gode i den lovpakke, vi har til behandling her, at vi nu langt om længe lovgiv-ningsmæssigt får hul på debatten om ressour-ceafgifter.

Jeg ved, at Venstres ordfører, som lige udtal-te sig, har været i pressen de sidste dage, hvor han har gjort sig til talsmand for, at den eneste langsigtede løsning, både ud fra ressource-mæssige og praktiske overvejelser, er, at vi om-lægger afgifter fra arbejdskraft til miljø. Alt det får vi ikke på én gang i denne pakke. Det ville kræve, at man kunne spille på flere tangenter på samme tid, hvilket vi ikke har haft mulighe-der for. Men dette er dog et skridt i den ret-ning, uanset hvordan man vender og drejer det.

Danmark er et rigt land, vi har store miljø-problemer, ikke mindst med hensyn til udled-ning af CO₂, og vi har en forpligtelse til at være i front internationalt på det her område. Vi kan ikke overlade det til udviklingslande og til fat-tigere lande at være i front; vi har en forpligtel-se til at være et land, der viser vejen. Det er ikke et spørgsmål om idealisme, det er et spørgsmål om klodens overlevelse. At idealis-me også kan give økonomiske gevinster, har vi jo set af den danske miljøeksport og de mulig-heder, som der åbner sig i det øjeblik, den så-kaldt danske enegang følges op af andre lande på et senere tidspunkt.

Vi har også den holdning, at plan og marked skal høre sammen. Man kan ikke lave en ener-gipolitik uden at have en langsigtet planlæg-ning, det er utænkeligt; det er kæmpemæssige langsigtede investeringer. Men det er praktisk, hvis man samtidig har nogle markedssignaler, der gør, at man også økonomisk præmieres ved at opføre sig miljømæssigt korrekt. Det har ikke været tilfældet hidtil, hvor al energi for erhvervslivets vedkommende er blevet refun-

deret, og hvor en virksomhed ikke har haft til-strækkelige økonomiske incitament. Så må man gribe til de planøkonomiske kunstgreb ved at vride armen rundt på virksomheder og lave alle mulige indviklede ordninger, hvor virksomhederne imidlertid ikke har et økono-misk incitament til at spare. Det får man i hvert fald snarere med det forslag, der vedta-ges nu.

Vi skal gerne medgive, at der er problemer i forbindelse med at indføre denne slags ting. Der er ikke noget, der hedder fuldstændig ide-ale løsninger med hensyn til refusioner. Vi har i denne sammenhæng været meget forsigtige med at sænke afgiftens størrelse; det er nok og-så grunden til, at det ramaskrig, der var i be-gyndelsen, nu er forduftet noget, må man nok sige. Men vi har altså også taget et særligt hen-syn – det skal vi ærligt erkende – til de virk-somheder, som er i en særlig konkurrencesitu-ation, og som på grund af produktionens ka-rakter har et højt energiforbrug. Det skal un-derstreges, at det er på grund af produktionens karakter. Hvis virksomhederne ikke kan doku-mentere, at de har gjort og vil gøre alt for at nedbringe energiforbruget, så får de ikke af-giftsrefusionerne, og vi må naturligvis i udval-get se til, at man ikke bare giver dispensationer over én kam, uden at man har sikkerhed for, at alle muligheder for at spare på energi i de på-gældende virksomheder er opfyldt.

Der er problemer i ordningen, men det er et skridt fremad, i hvert fald i forhold til den nu-værende ordning, hvor man bare giver generel energirefusion til alle, uanset hvor meget ener-gi de bruger, mens private borgere skal betale høje energiafgifter. Den ordning er i hvert fald uretfærdig. Nu bliver ordningen i hvert fald noget mindre uretfærdig.

Vi vil naturligvis løbende følge, hvordan det her vil virke, og forhåbentlig senere komme frem til en mere enkel ordning, hvor man har en mulighed for at spille på flere strenge og måske lette nogle afgifter på arbejdskraft for erhvervslivet og så hæve energiafgifterne og ressourceafgifterne. Men det kræver et system-skifte her i landet, hvis man skal nå dertil.

Ganske kort om EF-hensynet: Vi har taget meget hensyn til EF. Vi ved også, at regeringen sikkert vil prøve at bruge EF til at blokere det-te her, men vi kan ikke gå og vente. Hvis vi har mulighed for at være i front blandt EF-lande-